Nano Hanna

I. *A teď konečně*

To ráno, kdy Aldo doprovodil svou ženu do ústředí nemocnice, uvadly doma všechny její růže. Rudé květy zešedly, lístky se zkrabatily a úzké trny povisly jako by je ovanul dech smrti. Ale to muž zjistil až po návratu.

V lékařském komplexu absolvoval s Hannou únavný kolotoč od přijímače až po závěrečný vstup do soukromého sektoru sanatoria. Přímo cítil pach, ani ne tak nemocí, jako strachu a beznaděje. Zalykal se jím, dusil. Když přibyli před poslední dveře, ulevilo se mu. Styděl se za své pocity, ale nemohl jinak.

Hanna se na rozloučenou usmála, oplatil jí tedy stejně. Ještě dobrý kilometr za institutem nemohl ten hloupý úsměv dostat z obličeje. Jako by mu ho tam někdo namaloval. Malíř sadista. Až doma, při pohledu na mrtvé květy se Aldo zajíkavě rozvzlykal a koutky rtů se poslušně stáhly dolů.

Hanna osaměla. *Konečně*. Bojovat musí každý sám.

II. *Jedu pryč*

„Hanno, budu vám tak říkat, všichni si tu tykáme.“ Lékař přistoupil k nové pacientce a podal jí ruku.

„Co mě teď čeká?“ vyhrkla.

„Netrpělivá,“ lékařova tvář roztála profesionálním úsměvem. „Jmenuji se doktor Robert Jordan, pro vás Rob. Prostudovala jste si materiály vysvětlující léčbu pomocí nanotechnologie? Seznámila jste se s nanoboty?“

„No, ano,“ hlesla Hanna tiše. *Seznámila? Seznamují se přátelé.* Nanoboti jí připadaly jako zmenšená verze vetřelců. Nechtěla se s nimi seznamovat, jen je požádat, ať udělají svou práci. A pak zmizí. Jenže to se nestane, to už je riziko jejich využití.

„Výborně, pak tedy víte, jak budeme dál postupovat. Nyní přijdou na řadu poslední vyšetření a biotechnologické rozbory tkání, nebojte, nic invazivního. Já vím, že jste podobných úkonů absolvovala již desítky," zvedl Robert pravou ruku, aby umlčel ženin nesouhlas, „ale taková jsou pravidla. Jakmile shromáždíme potřebná data, započneme s léčbou."

„Chápu," zalhala Hanna. Roztřásl ji chlad. V nesmyslné panice pohlédla ke dveřím výtahu. Právě těmi *odjede* do podzemní části kliniky, odkud nebude už návratu.

„Už jste si zvolila tip nanobotů?"

„Ano, tedy ne, ne úplně." Hanna uhnula očima. Věděla přesně, co si o ní doktor pomyslí. *Další ženská, co se neumí rozhodnout.* „Prý mohu konečný verdikt oznámit až těsně před jejich aplikací."

„Je to vaše právo," povzdychl si lékař.

III. *Z toho smutku*

Když osaměla, lehla si Hanna na připravenou postel. Oblečená, tak jak byla, jen skopla lodičky z nohou. Za zavřenýma očima se pokoušela představit si sama sebe po zákroku. Bez leukemie, ale cizí. Zdravá, ale poznamenaná.

Stojí to zato? Ptá se Aldo v duchu stejně? Nikdy o tom nemluvili a ona nechtěla znát pravdu.

V noci, v záblescích spánku mezi hodinami bdění, vídávala nanoboty jako pracovité řemeslníky, jež s písní na rtech opraví každou rozbitou věc. Ale jakmile byla vzhůru a očima měřila vzdálenost prasklin na stropě, zjevovaly se jí nanoboti v podobě démonů z cizích světů. Přišly jí nabídnout výměnný obchod. Zdraví za duši. Nebo zrak? Paměť, cit?

Kdo se chce vyléčit, musí zaplatit.

Ráno sedmého dne ji čekalo závěrečné sezení s Robem Jordanem. Tvářil se ustaraně, ale Hanna jeho pohled opětovala s klidem, s netečností odsouzence na konci cesty. Rozhodla

se až se svítáním - k čemu přetvářka a lež? Předstírat nadšení a radost v pokrytectví? Ne. Dívala se muži zpříma do očí…

… a měla v nich oceán smutku.

Není fér mít leukémii! Ale sebelítost ji nespasí. Ostatně, to odvaha také ne.

IV. *Do světa*

Vejít do oněch dveří - jakkoli se vchodu do hermeticky uzavřeného systému nanochirurgického oddělení takto říkalo jen z nostalgie - Hannu neděsilo.

Fotobuňka jí oskenovala oční sítnici, chvilka napětí, a pak elektronický panel nad vstupem tiše zavibroval. Mozek přístupového počítače se rozezněl kakofonií tónů. Chorál na uvítanou. A možná requiem.

Hanna nervózně přešlápla. Jako by stála před poslední zkouškou. Snad se někdo tajně dívá nepatrným otvorem v celokovové konstrukci a zvažuje, zda jí povolí vstoupit. Brána se neslyšeně otevřela. *Pravou, vykročit pravou*.

Vešla a čekala peklo, a oni naopak všude kolem létali andělé. Bílé pláště střídaly naškrobené zelené haleny a barevnou paletu doplňovaly modré stejnokroje.

„Vítejte do světa neomezených medicínských možností," pronesl Dr. Jordan okázale a poměrně hlučně, jak otec, co se pyšní prvorozeným synem. „Jak jste se rozhodla?"

„Zvolila jsem kategorii M-1B2/5, nanoboty vázané na základní smysly."

„Uvědomujete si, že u tohoto typu substituční léčby nelze dopředu stanovit stupeň přijatelnosti následků z hlediska komfortu lidského života? Nedá se s jistotou odhadnout míra a směr budoucího omezení pacienta."

„S tím právě počítám."

„Vede vás neuvážená lehkomyslnost, Hanno."

Ne. Strach. Bojím se ztráty vzhledu – a možná přijdu o zrak a svou tvář už nespatřím. Bojím se ztráty sluchu - ale jen proto, že si neumím představit, že mi schází chuť nebo hmat. Copak se dá žít a nepřivonět si k růži? Přivonět a nic necítit?

V. *Kde*

Neotvírala oči, ačkoli byla již po třech týdnech umělého terapeutického spánku konečně vzhůru. Nechávala své pocity, ať k ní promlouvají svou vlastní řečí. Ať se rozběhnou cévami, rozjedou se po nervových drahách a pak se vrátí, svěřit se s pravdou. Kam se poděla stará Hanna? Vybledla? Odešla? Změnila se v jinou a cizí?

Kde je?

Pomalu rozlepovala víčka. Ještě neznat verdikt, ještě chvíli doufat a bavit se hrou stínů. Do očí jí vniklo ostře jasné světlo dokonale bílých zdí nemocničního pokoje.

„Já vidím!“ vyhrkla.

Radost, vděk, pochybnosti, zmatek, nadšení a strach, vše najednou. Dívá se, slyší, cítí, mluví - kolik v ní ještě zbylo lidského, co jí mohli vzít?

VI. *Nikdo nic neví*

Hanna strnula v pohybu, levou nohu nakročenou, právě přecházela práh pokoje. Poprvé od *přeměny*. V holé neosobní chodbě se tiše míhal personál, bílé pláště se vynořovaly z očíslovaných dveří a zase za nimi mizely.

„Vítejte v novém životě, hned se vám budu věnovat,“ zavolal na ni Rob Jordan.

Hanna kývla, neschopná slova. Zírala. Nemohla si pomoct. Slyšela, jak lékař mluví s denní sestrou, dokonce by přísahala, že při řeči hýká v nápodobě smíchu, ale… ale jeho ústa se nehýbala. Ani nemohla, žádná neměl.

Opouští mě zrak nebo zdravý rozum?

Co když opravdu měla sestra, jež jí ráno odpojovala poslední infůzi, třetí oko v týle? Při procitnutí pokládala Hanna příhodu za sen, ale nyní… Nebo ji spletla ženina absurdně tvarovaná spona do vlasů?

Přinutila se stočit pohled bokem. V zelené haleně proplul kolem kdosi s rukama obtěžkanýma balíky sterilních infuzních souprav. Paže měl až na zem. *Úplně na zem*.

V panice udělala krok zpátky. *Copak se tu všichni zbláznili?*

Zdola se ozvalo pronikavé zapištění, jak od komára. Hanna nechtěně šlápla na cosi v bílém plášti. Postavička sebou škubala na prahu.

Co jsem to provedla?!

Hanna přestala uvažovat, rychle se rozhlédla a zručně nabrala pochroumané vřískající smítko na lopatku. *Kam s ním?* Se skloněnou hlavou proběhla chodbou a vysypala náklad u dveří do sesterny. Zpět do svého pokoje přímo letěla.

Pohled do zrcadla. Ne z marnosti, ale pro jistotu. Sebelítost ji nespasí. Odvaha také ne, ale je to rozhodně lepší rádce. Spatřila… sebe. Nic víc, nic míň. Stejná tvář, tělo, vlasy i jizva na rameni. Dívala se do vlastních očí.

Kdo tam? Hanna.

Co o kom říká podoba? Co prozradí? Jak bychom vypadali, kdyby byl vzhled člověka určován jeho charakterem?

Do obsáhlé lékařské zprávy uvedla jako primárně pozorovanou změnu poruchy zraku. Doktoru Jordanovi projevila neskonalou vděčnost, ale jinak se v sanatoriu chovala ostražitě. Dávala si pozor, kam šlape i kam se dívá. Nedovolila emocím zjevit se ve tváři, šílenství ať si křičí uvnitř. Strategie se vyplatila, po dalším týdnu povinné hospitalizace ji propustili do domácí péče.

Hanna se nemohla dočkat. Nikdy, nikdy v životě se tak netěšila odněkud pryč.

A pak, těsně před vlastním domem, se její pohled zarazil o suky ve dřevě branky, vpil se do ocelově modré barvy zvonku a obsáhl pískovou cestu, zimostrázové keře i bělostné kamenné zdi, vše, čemu říkávala domov. Až tehdy jí to došlo. *Kdo tam?*

Aldo?